

הַלְבָות שְׁבַת כִּימָן שְׂטוֹ שְׂטוֹ

כיאורים ומוספים

החל של בן החוץ לסקר, ובבחות משלשה טפחים אותו נהשך באחל.
(103) ובטעם הדבר כתוב החזו"א (ארוח סי' נב ס"ק א ד"ה והא), שכן

שך היא דרך תשמשו תניין, בחשב הדבר ברכח ולא באחל.

(104) ושלא כמו שכחט בספר גן המלך (ס"י נד, הובא בשערת ס"ק א ובגהות הרעך"א), שודקה חבית יי"ז אסור לכסות, שכן שיין ריחו נדף, יש צורך באיזור שבין היין לא הכליל.

סימן שטו

ציקה האסורה והמתורת בשבת, ושלא ישפeshך רק

[משנה ב' ס"ק א]

ושעה פחוגולות עד שבקנס העצוף לחוכו ופגר עליון).
(1) אמןם, בשיער להלן (ס"ח) מבואר, ש愧ם אל לא עשה אדם פעולות על מנת להכניס את העבי, אלא נכנס העבי מעצמו, וסוג עליון האדם את הרלת, חיבד הדיא משום צירה. וכותב בשערת אבוי נור (ארוח סי' קפחא) שכחאים אינו רוחף אחר הבעל חיים להכניסו למת ולאחר מבן נעל אותו, אלא נעל את הדרلت בלבת, אין זה אב מלאה אלא חולדה, מה שאמן בן שעשו הוא מאעשה להכניסה, שאסור הדבר ממשם אב המלאה זוראה מה שבתבון להלן ס"ק י"ג והויסוף שאם ההכניסה בבית היא חלק ממלאכת העידרת, אם כן במקורה שהוא אסור בשעה שהכניס את הבעל חיים לבייה, פטור הוא משלמת על כך משום דין קיט ליה בדרבה מיניה, מפני שימושה ומתחילה הוא את מעשה הצידה.

הגריש אלישיב (הערות ביתה כד, א ד"ה ר"ש") ביאר, שכחאים מכניס את הבעל חיים לבית, בחשב והוא כעשה בעבלי חיים עצמה, ובאותו זה אסור לו לערול את דלת הבית אפילו אם כוונתו לשמר על ביתו, מה שאמן בן אמן המכין הבעל חיים מעצמו, ולא עשה בו מעשה צירה, לדעת הרשב"א לא נאסר לנעל את הדרلت בשאך כוונתו לצדית הבעל חיים אלא לשמרות הבית.

[משנה ב' ס"ק ב]

שאן יכולין לתפקס פשחה אסת"ז וכ"ז, שגמ' שם נטפט לחזרון ולסידקין⁶) וכ"ז. אינו חיב עד שיבנינו לכפה שלו שהוא נאסר בה⁷).
(2) ושיעור זה, ביאר הגראי קרליץ (חותן שני חי"א פטץ ס"ק א), שאיטו תלוי בריצה של כל אדם, אלא ברכזה של אדם מניין גנותו ובכחותיו, היודע לתפוס בעלי חיים, באם יכול לתפוס בריצה אחת ובלא צורר לעשות החבולות.

ואם אדם בינויו יוכל לתפוס את הבעל חיים בריצה אחת, אך האדם המכניס אותו ליבת הוא גזל בטופר או בכחוותיו, יכול לתפוס במוקם זה בריצה אחת, הסתפק הגראי קרליץ (שם) אם חיב הוא על הנכנתה, בון שלגביו נהשך הבעל חיים כניצח, או שנדים מן העין מוחמת שהבים אינם ברכצת אדם בינויו, וכן כלפי אדרט בינויו יאינו נהשך כניצח.

(3) ואף אם הדביר קטן, כתוב לקמן (ס"י תצ"ו ס"ק ב) שנחשים הדברים כמוחדרים צידה, מפני שהם מוכרים מן העין מוחמת שהבים אינם צוללים, ונמשמים הם לחורים ולסדקים.

(4) וכן צבי הניצח על ידי אדם חולש, ומהמת חלשותו יכול העצם לכרוך מכונו, כתוב הגרש"ז אויערבך (שולחן שלמה ס"ק ט) שיתכן שאין הוא בחשב כניצח, והומה הדבר לתופס אריה לפניו שמכניסו לכיפה שלו שאינו חיב ממש צידה.

[משנה ב' ס"ק ה]

אסור לנסר הפתח ומלון⁸) וכ"ז, ורק להציג מן הקורו⁹).
(5) ואם הבית גודל מאוד, עד שакן האדם מוגיש שהבעל חיים נמצוא בשליטה, דעת הגראי קרליץ (חותן שני חי"א פטץ ס"ק ב) שאין בסיגרת המשך במילויים עמוד 40

[משנה ב' ס"ק מט]
ועל צד הפתום יצית השלמן¹⁰) וכ"ז, אסור להחזרה, שעולה אקלל¹¹).
(100) וכמעט הדבר שאין הנה חחייב באבן זה נשחתה כהעמדות אצל, ביאר הגרש"ז אויערבך (שшиб פקיד הע"ב) שכן שאין אליו להשתמש מתחת החביבת אלא אם כן מרימה מהקרע, אין זה בכל עשיית אהל. והוסיף לבאר (ביח"ג שב), שכן שאית משנה את עצם החביבת, אלא רק הופכה מעד לעד, ונשחתה הפיכת החביבת בהיפיכת מיטה כסא ושולחן מעד לצה, שמורתה [cmbvar ביה"ל לעיל (ס"ה ד"ה כסא וט"ז)], וסיים, שמאור זה נראה לנו יותר.

והחזרה כתוב (ארוח סי' נב ס"ק ז) שכן צריך ליחסו בדבר, מושם שטוטל מוחשת המתוונות במקומן מקוםiano נחשב כהעמדות, ועוד, שכן שאין כוונתו לאיזור שהביבת, מותר לעשות אבל ארבע מוחצות (ראיה מה שבtab לו לעיל ס"ק כב).

ואם מכסה את הדרת מכל צדיה, וכוונתו להסתירה מאנשים, דעת הנרש"ז אויערבך (שם הע' ע) שלכל הדעות מותר הדבר, בין שאין מתכוון לעשות אהל [ובשאינו מותכוין לכך, אין זה נשב כמלאה כלל, וכן כיטוי שיש לו בית אהיה, דעת הנרש"ז אויערבך (שם הע' ע) שלכל הדעת מותר לפסות בו, וכן לביר ברוזת, שכחט השער לעיל ס"י שהס"י) שבסיס לחם בית אהיה, נירב הדבר שם כלם, ואיתם בכלל בני).

(101) והחזרה כתוב (ארוח סי' נב ס"ק ז) שכן שיאי' שאיתנה מורת גם עשרה וחוצה בלא גג, ומותר להעמיד מוחיצה עראי רישא מותרת גם כשמעמידה תחת גג, וכעם שמוון מותר להעמיד דופן ובכיתת של סוכה תחת הסקר. אלא שכחט שיש לדון לאסור זאת משום 'boneh', שכן אין דرك להפירות את המנירה בגלוי מהשולן, נשחתה החומרה במבנה, וס"י, שמי' כיון שהוא פוטיה מותר להחזרה, רינה במנורה של פרקים שモותר להחזרה באומן ופוי, [ולפי זה, אם יש בארון ארבעים סאה, שכחט הרומייא לשל סי' שוד סי' שדיון קרכען בקרען, וזה אסורה להחזרה את המנירה גם באבן ריפוי]. ובביאור שיטת המשניב ביאר הגרש"ז אלישיב (הערות שבת פיט הע' ל), שנג שומו מבודע יומם מותר בשבת להבייא מוחיצה חהתו מכון שכבר שמש קצת כаг' גם קודם שהיilo המוחיצות, אבל בשולן שבלא המגירה שתחתיו איןנו נשחב כלל כבג לחיל שתחתיו, נמצע שרך על ידי חקנת המנירה הוא עשרה גג ומחיצות יהה. ועוד, שכחט הוא גם מביא את הקרע שתחת הנקה והיא קרעית המגירה וההגורם לשולן להחישב בגג ואסורה, שלא עשה שם מעשה.

ומגירה של ארון, דעת הגרש"ז אויערבך (שшиб פקיד הע' מה וביח"ג שם) שלכל הדעות מותר להחזרה, שכן שהחולל שחתה נשבח כאחל גם בלעדיה, אבל ק' אינו אהל חדר, אלא מוצמצם את אהל הקדים זה מכבך. אמנם, המכניס את המנירה העלונה בארון שיש בו כמה מגירות, נמצע שעושה מואהן אחד שני אהלים, ולפיכך אסור לעשות בן [לדעota המשניב].

[משנה ב' ס"ק מט]
משום הכי מקורי אקלל¹²) וכ"ז, אין בקטוף כלים משום אקלל¹³) וכ"ז,

אין לכטוף כליה בשחתה בשאניה מלאה כליה¹⁴).
(102) אכן, לגבי תילית סדין תחת הסקר כדי להגן על המאכלים מפני העלים הנושרים לתוכב, כתוב לקמן (ס"י תרטט ס"ק כה) שגם חולה את הסדין תורק לשלה טפחים לספר, אין זה נשב בשעתית אהל, וכען זה כתוב בענאה"צ לקמן (ס"י תרכט ס"ק פר). וביאר הגרש"ז אויערבך (шиб פקיד הע' בט) שהאהל המודבר שם, הוא החולל שתחת הסדין, ולא החולל שבין הסדין לטCKER, אלא שכחט שלשה טפחים בין הסדין לטCKER, נשבח הסדין חלק מהאהל השCKER, מהמת דין לטCKER, ולא באחל חדר. ולא כמו שכחט המחזיש (ס"י תרמ על המגיא ס"ק ח), שהאהל המודבר הוא

הלוות שבת סיון שמו

ביבורים ומוסיפים

שי' קזו אות נ שהוא מפני שהאדים ורק מעורר את הכלב, אך את פעולת הרוריפה עושה הכלב לרעת עצמו, וכן אין הפעולה מתחמת אל האדרס. והטיף הגריינ קרליין (חוות שני חייא פטוי ס"ק ב עמי קסדה) שכן מבואר בשיעור למקמן (שי' שכד טו⁽¹⁾) שמוטור להעמידה בהמה על נביibus מוחברים בשבת, אף על פי שגורם הוא שהוא תחולש אותם כדי לאכלם, מפני שעשרה היא מלאכה זו להנאה.

ובשרות שבת הלוי (ח"ג סי' נב אות ב) כתוב, שהואיל ואין האדים עשרה כלבים בשעת רדייפת הכלב, אלא רק ממשה אותו לפני שמתחליל לדודו, אין הוא נהשכ במחומו, כיון שאק איסור משומ מהחר אל לא כהדים עשה את המעשה בשעותם עם הבעל חיים.

עד טעם כתוב בשווית אבני נור (שם אות ד) שאין המשסה נחשב כמחומר, כיון שבמחומר אין ספק שלא כלל הבהמה מחומו, מה שכן בן המשסה, שאין דאות שתיעשה המלאכה על ידי הכלב, כיון שאק דאות שישיג את החיה ותפכלנה.

וכאשר הכלב שירק למשטה, כתוב בשווית אבני נור (שם) שמלביד איסור צדקה, אסור לו לשוטטו ממשום דין שכיטת בחמותה, המבואר בשיעור לעיל (שי' רמו ס"ג, ושי' רסו ס"א). אכן, בשווית שבת חליין (שם) ציד שלא נאמר דין זה כשהבעיל דוחים עשה את המעשה להנאהו, והטיף, שטרואה שאין צריך רק האדים לשמור את כלבו שלא יצד בעל חיים בשבת, ולודנא שעאר בע"ז.

ולחכנית חותול לחדר שנמעצא בו בעבר, דעת הגריינ קרליין (שב) שמויהר, מפני שאין האדים מגנה את החותול לדרכו אחריו העבר, אלא הוא עושה כן מעצמה, אכן, לגבי פתיחת דלת מלכודות עכברים בפני חותול, כתוב המנחה שבת (על קערישע סי' פ ס"ק קע) בשם עקיבי הדיט (אויה סי' יד ס"ק בט), שבסטר טל אורות הסתפק שמא חייב הפטוח ממשום נזילת נשמה.

(2) ואך אם אב מלאכת עדזה הוא רק באוטן שעשה אדם מעשה מלאכה בידיים [ראיה מה שכתבנו לעיל (טיק א)], כתוב בשער שבת הלוי (ח"ג סי' נב אות א) שבתוללת מלאכה עדזה אין צורך שייעשה מעשה בידיים, ובפרט שנראה שבמלאת עדזה, נחשב הדבר בגוף המלאכה אף כאשר עשה מעשה בידיים ממש, מכובאර בשווי' להלן (שי' לנבי ה' ישוב על הפחת).

[מש'ב ס"ק יא]
וין פְּרִירִמְנִידָם מִהֳשַׁבֵּכְךָ⁽²⁾.

(3) שם (אי"א סי' הק) כתוב, שאם אין כוונתו לעוד על ידי הכלב בתור משחק, אלא עשה כן מוחמת שמותרין הוא מן הcept, יתכן שמוטור [וין חילק בשערת גדר ירושה ייזיד מדורות סי' י לגבי אודם הצד היותר].

[מש'ב ס"ק ים]

גִּמְפָן לֹא חַשֵּׁב עִזְקָה⁽³⁾.
(4) ובטעם הפטור בעזירת דבר שאין במיינו ניצחת, כתוב בשווית אבני נור (אויה סי' קפט אות ז) שכן שבעזרה לא נעשה שני בגוף החיה, אם כן יסוד המלאכה הוא בינה שחהיה נעשית ברשותו. וכן שכן כשהוא לאדם תחולת בכינסת חיה לרשותו, בגין דבר שאין במיינו ניצחת, נחשב הדבר כאייל לא בא כולם לרשותו, אלא כאיל מנע בעל חיים מלכזאת ממקומו כדי שלא יתריע ויזק לו. וראיה קורת ספר פ"י מוהל, שבת ה' כ"ד שכתוב שכל שהוא ניצוד במשכנן נחשב דבר שבמיינו ניצוד], ומין הניתוד רק אצל נשים, משמע בח' ה' ה' רוחיטבא (שבת קג, ב ד"ה וחכמים) שנחשהב הוא דבר שבמיינו ניצוד [ראיה להלן (שי' יג) בשם רש"י]. וכן כתוב זאג'ר'ח קנייבסקי (שיח' השדרה קורטסט קרני חביבים סי' י), וכן דעת הגריינ קרליין (תורת המלאכת הצער סי' נ).

ולענין עדזה באדם, מכובא ברמייא למקמן [שי' שלט ס"ח] שלא נאסר לתופט אדם ולהזכירו לבוט הסחדר אל משומ שאסור לך בשבת, ולגביו אודם המשך במילאים עמוד 41

[מש'ב ס"ק ה]
אֶפְ-עַלְגָּב דְּקֵוּ פִּסְיכָּק רִישָׁה בְּרוּבָּן⁽⁴⁾.

(8) ובטעם הדוחה, בירא הגריינ קרליין (חוות שני חייא פטוי ס"ק ב) שהוואיל ואין הוא צד את הבעל חיים צודה גמורה בכגירות חרלה, אלא רק מצטמעת את מקומו ומקרב את צדתו, לא אסרו חכמים מעשה זה בשאנן כוונתו לבך, ומטעם זה, לסוגר בעל חיים בחדר מסוכס, שכן כוונתו לא יכול לא נכנס לחדר אחר, דעתו (שם) שמוטר, בין שאין כוונתו לנצחום מוקומו.
מайдך, הדקوتה השלוחן (שי' קבא ברוח'ש סי' טו) בירא, שמוטר לטגר את הדרלה מפני שהוואר פסק רישא דלא איכפת לה באיסור דרבנן במקום צער.

[מש'ב ס"ק ז]
דְּקֵנִי דְּקֵפָן לְהַשְּׁמַט בְּשְׁמַרְגָּזְלַיְן זְד אֲדָבָּן⁽⁵⁾.

(9) ובבעל חיים אשר אינם נשטמים בשעה שהם ישנים, אלא נתפסים מיד, דעת הגראייא אוירבר (מאור השבת ח' מא מכתב ג' אות ב) שלא נאסר לעזודם בשנותם אלא מדרבן.

[מש'ב ס"ק ט]
אֶכְל אַסְוּרְוָן⁽⁶⁾.

(10) ולהחיא בינוי מבניין ולזרוקן, כתוב השער להלן (ט"ט) שמוטר. ובירא התהלה לחוד (ס"ק יא) שאין בקר איסור צדקה, מושם שקל לחופשן ואני אין מחוסרות צדקה ולפיך יש להתייר לעשות כן כיוון שאין בימי ניצורה. דעת הנרשאי אוירבר (שולחן שלמה סי' ב) שאין בהן בכלל איסור צודה מושם שתופט בועל חיים אינה נשכח לצידה אלא כאשר קשה לתופט, מה שאין כן בכינוי שקל לחופשן וככל העיראה היא למוצאן. וכן רוחה (שיש' פכ"ז הע' קנד) לגביו בעל חיים שהוילכו איטי בגין נמליה או צב, ומהמתן כן נופט הוא בקהלת, שמוטר להפטו, אך לא חופטו בידיו, מושם איסור מוקעה [ראיה בו שכתבו להלן (ס"ק כח) לנבי החצב הנזכר בתורתו]. והויסף, שכן מבואר בתוס' ר' י"ד (חגיגה י"א, א) לגבי שלבול, שאק תפיסתו נחשבת כצידה. וכן רוחה (שבת קג, ב ד"ה ר' יושע עז) מבואר, שכל בעל חיים שאין בו איסור נשלת נשמה, אין בו איסור צידה. וכן משמע בשערת אבני נור (אויה סי' קפט אורות).

מайдך, ברבינו ירוחם (נתיב יב ח' דף פ ע"ג) מבואר שהצד תולעים חולגות חיב, למורות שהולכים איטי, וקל מאד לתופט. וכן רוחה הנריינ קרליין (תורת המלאכת העדר סי' ק) שהחיבים על צידת בעל חיים שהולכו איטי, מפני שהוא כוון, וכשנתפס מצטמעות חירותו, וכן דעת הגראייש אלישיב (ארחות שבת ח' פ"ז הע' ב) שאטוד להפטו. דעת הגראייש וואנגר (קוצץ מבוית לי' ח' עט נ), שאפק על פי שמסתבר שאין איסור לתופט צב' דורה עלי תורה, מ"מ איסור לתופס מדרבן, לחיגור, ואין זה העב שדברה עלי תורה, שהרוי דומה הוא לשיפורם. או חומר אחר, סביבות נמלים, כדי שלא יתפשו בביתן, דעת הגריינ קרליין (חוות שני חייא פטוי סי' ב) שモתר, אף לדעתו שצדית בעל חיים אינו אסורה, מושם שהנמלים הם דבר שאין במיינו ניצוד, ובצדיה דרבנן יש להקל בשונחشبם מינגדים למורי בכל מכב, לכן מותר לעצם את מקום חיותם.

ובטעם שיש הרבה וטבים, יוכל בקהלת לתופט חלק מהם, אך אם יכוון לתופט זבוב מסוים, יתכן שלא יוכל לתופס, הסתפק הגראייא אוירבר (שיש' ב שם הע' ק) אם נשכחים הם בגין מכין לתופס זבוב מסוים.

[מש'ב ס"ק ז]
סְנִי רָק צִדְהָ מְדֻבָּנְנֵן⁽⁷⁾ וּכְרָ, שְׁבַן דְּרַךְ שְׁצִדְדִּים⁽⁸⁾.

(11) והטעם שאין המשסה נחשב גם כמחומר, בירא שגורם לשיעשה הכלב מלאבה, מבואר לעיל (שי' רסו סי' א), כתוב בשווית אבני נור (אויה

מילואים

הלוות שבת סיון שמו

המשך מעמוד הקודם

40

לעשותה לקביעות, ומוסומם כך אינה נחשבת במחיצה כלל ובVERSE
דבריו כתוב שהמג"א לשיטותו פסל ללקמן (ס"י תרל ס"ק ט) גם מוחצתת
socia העשויה באופן זה, אבל בשווי הלכות קטנות שהוא בבדар
היטב שם (ס"ק ז) יחד להכשיר מוחץ.

(21) מבואר מודרבו, שמהור לארות לשמש מיטותו אף אם נראים הספרים
על המוחיצה. ובביה"ל לעיל (ס"י רמ ס"ז ד"ה עד ישיהו) כתוב, שיתכן
שיש להקל בדבר. ובנify ספר תורה, כתוב שם שיש להחמיר.

ולגבי ספרים הנמצאים מאחוריו מוחיצה שיש בה נקדים, וושוויה כגון
רשת, כתוב שם (ס"ק כה) שבשעת הרחק יש לסתך להקל שמורת
לשימוש מיטתו, אלא שלמתיחילה יש לנכotta את הספרים, שלא יהיו
נראים דרך תנקים, ובפרט בספר תורה שבודה יש להחמיר בדבר
אננו, בשעה זאת שם (ס"ק יט) כתוב, שאין צריך למסותם בשני כסופים,
של עדי המוחיצה נעשה הדבר בראשות אהרות, ורק מושם שניין הוא
קצת לספרים כמו שנראים, די במאם מהם מכוסים).

(22) מבואר מודרבו, שגם העשויה לצרכי בפני ספרים צריך לכוסותם בשני
כסופים, וכן כתוב לעיל (ס"י מ ס"ק ח) בשם דרך החיים לבני הנחת
תפלין, אמן, בבייה"ל שם (ס"ב ד"ה אסור) תמה מדו מקרור הדין,
שאמנם כתוב השוע"ש (שם) שצעריך שיש כיסופים לענן תשמש המיטה,
מי"מ אין ראייה לכך לענן עשיית צרכיו, ואף שודאי אסור שיחיו
מנעלים ובמובואר ברובו א"כ, מי"מ יתכן שאננס צרכיהם שני מיטופים.

[ביה"ל ד"ה ואין]

הנני מפונש **וזום** **במקחת עראי** **בלא גג** **במיין אסוד**²².

(23) וכן לגבי טידור אבנים בדפנות סביב הקיריה כדי שתוכנן בהם
באים טוב של עבר שבת), כתוב השוע"ש לעיל (ס"י רנט ס"ו) שיש
האסורים לשעות כן מיטום בניין, וש המתירים. וכtablet המשג'ב שם
(ס"ק יז), שלדעת האוסרים אסור לעשות כן מודרבון, מושם בניין עראי,
ולדעת המתירים כתוב שם (ס"ק ייח) שמותר לעשות כן מיטום כביד
השבת, וכן כשהאפשר להעמן באופן אחר, אסור הרבר לכל הרעות
ויש לדון שהתרווח הראישן שכtablet הביה"ל בסמוך, נגע גם שם).

(18) הינו שהמוחיצה מגיעה למטה עד לארץ, או על כל פנים תוך
שלשה טפחים קרוב לארץ [לבודו], וכן שכtablet לעיל (ס"י פז ס"ק ט),
ש רק באופן זה המוחיצה מתרת.

(19) ולגביו דעתה סוכה העשויה מריבעות של פשתן, שהעוביין במקומות
שיש חיש שמא תזין הרוח, כתוב השוע"ש ללקמן (ס"י תרל ס"י) שמלבד
צעריך לקוברן כדי שלא יונזר, טוב גם להעמיד מוחיצת קנים המועליה
מרין לבוה, בין שיש לחוש שמא יונתקו הוריותו ולא ישים לב לכך.
ומה של מאינו חומראו זו בשאר מוחיצות הכהאות להחמיר,DOI במא
ש��ושון באופן שלא תזין הרוח, ביאר הגירושי אויערב (שב"כ פ"כ)"
הע"י קי"ו) ששונה סוכה שעשויה לשבעה ימים, ולפיכך חשו שמא
יתנתקו הקשרים במשר ימים אלה, ועוד, שבדרכך כלל אין המוחיצות
מתירות אלא איסורים דרבנן, ואנן כבדותה סוכה שידין מדאורייתא.
הויסף, שלדעת הפע"ז שהובא במשג'ב שם (ס"ק ב), אכן אין חילוק בין
מוחיצות סוכה לשאר מוחיצות, אלא שלגבי עשויה שלוש דפנותיה עשויה מריבעות
נאמרה חומראו זו כלל, ורק בסוכה שלוש דפנותיה עשויה מריבעות
יש לחוש לניטוק הקשרים.

(20) ממש מדברי המכיא האל, שאפק שבביה אין רוח מצויה ואין
המוחיצה זהה. מ"מ בין שיכולה לו זו ברוח, אין דינה במוחיצה. וכן
לענן מוחיצת סוכה, שכtablet השוע"ש ללקמן (ס"י תרל ס"י) שאמ זה ברוח
אינה נחשבת מוחיצה, כתוב המשג'ב שם (ס"ק מ) שהוא הדין אם
עומדת המוחיצה בבית שאין בו רוח כלל, אין דינה במוחיצה. וכן לענן
מוחיצה הנעשית להתריר טלול בשבת, שכtablet השוע"ש ללקמן (ס"י שבב
ס"א) שאם אינה עומדת ברוח מצויה אינה נחשבת מוחיצה, כתוב
בביה"ל שם (ד"ה שאימה) בשם הרטוספת שבת, שאפק אם עשו אותה
בבית שאין בו רוח, אין דינה במוחיצה.

מגדה החוויא (או"ח ס"י נב ס"ק יד) פסק על דברי המגיא הללו,
וכותב שכקין שבביה אין רוח מצויה, שהרי בתלוי הבית מגינים מפניה,

הרוי זה כי שקשר את המוחיצה, אלא שהויסף שיתכן שתים המגיא

הוא שמחיצה רפואה שרווח מצויה מבטלת, אין דרך האנשים

הלוות שבת סיון שמו

המשך מעמוד 250

7) ולהכנס בעל חיים הנמעא בבית גדול מאד לבית קטן יותר, אך
גם בו אין יכולם להפוך ברוחזה אחת, הסתפק הקצתת החלון (ס"י
כבא בזוזיש ס"ק ב) אם אסור, מפני שיתכן שרק להזכירו מרשות
הרבים לביית גודל אסורה, מהמות שמתנה מעבוי מהפשי ניצודה, מה
שאין בן שהואobar ניצודה. ולדעת הגרא"ב קרליין (חוט שני חי"א
פטץ ס"ק ב) אסור הדבר, מפני שאסור לצמצם את מקום חיותו של
בעל חיים.

מайнין, רעת הגרא"ב אישערבן (שב"כ פ"כ"ז הע"ק) שמותר הדבר,
ולכן לבני המכניות צרכי מביבות גדול אחד לבית גודל אחר הצמוד לו דרך
פתח שביניהם, וכך לר אחר מכך את הדלת. דעתו (שם) שמותר לעשות
כהן, אף על פי שלל ידיים נר מגבל הוא את חירותו של הצבי, בין שאף
בבית השני הוא מחומר צידיה.

הRELATION או החלון אפילו איסור דרבנן. והויסף, שאפק האדם המכניוס
לቤת כהן אינו עובר באיסור.

ולעמדו בחלל פתח הבית, ועל ידי כך נחסמת יציאתו של הבעל חיים,
הסתפק הגרא"ב קרליין (שם) אם מותר הדבר, ואפלו בשאן סותנו
לצדיה אלא מתעכב שם מטעם אחר. אכן, לעבור בפתח, אף שבזמן זה
שעובד שם אין הבעל חיים יכול לצאת, דעתו (שם) שמותר, בין שאין
למעשה זה חשיבות של מלאכת צידה.

(6) וגם יכול הוא להוציא את הציפור על ידי תחבלות לפניו שנעל,
בתב הקצותת החלון (ס"י קבא בזוזיש ס"ק ט) שצעריך הוא להוציאה.

[ביה"ל ד"ה שם]
בש לרחותה).

